

Skjönt for en frygsom Elsker man Æmhedens

Jld i Bar-men nærer, hvordan man sig endog ad-bærer, dulgt den ei længe bli-ve kan. Hier-tet hvert

Øi-e-blik op-da-ger at det u-hundredt meer ei er. Tvang-en paa vo-re Fø-lel

ser, til at rø-be dem selv bi-dra-ger, til at rø-be dem selv bi-dra-ger.

2.

Endlig oplever man den Stund
 Da denne Taushed Hiertet trætter
 Og taaler man det Byrden lætter,
 Som før det dulgte uden Grund;
 Med Uvillie endnu det siger:
 Min Møje er forfængelig;
 Mit skjulte Suk forraader mig
 For min elskte Ven det opstiger.

3.

O søde Stund! Du gav mig Held,
 Ord, hvad ieg føler, kun svagt udtrykker;
 Hvad ieg har hørt, saa sødt henrykker
 Ewig min glædedrukne Siel,
 Og end den Sætning kan betyde
 Som soleklar var stedse mig:
 Elskov gjør Iorden Himlen liig,
 Kun Gienkiærlighed mig kan fryde.